

παράστασιν τοῦ νέου ἔργου «Relache». Λέγεται—δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω—ὅτι ὁ ταμίης εἶπεν εἰς τὸν φιλόμουτον θεατὴν ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ βλέπουν μόνον οἱ τζαμπατζήδες. Ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἦν προκνήφερα αἱ τζαμπατζήδες τῆς ὁποίας τόσον συχνὴ χοῆσις παρ' ἡμῖν γίνεται, διὰ νὰ τὴν ἀνακκλύψωμεν πρέπει νὰ προστρέξωμεν εἰς τὴν λέξιν Enirée.

Διὰ τὴν λέξιν maillot ὁ ἴδιος συγγραφεὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἐπληροφόρηθ' ὅτι ὁ Ἀθήναιος τὸ ὀνομάζει α' Ἐχέσαρκον». Ἀλλ' εἶνε λέξις κακὸν καὶ δὲν θὰ εἶνε εὐκόλον νὰ καθιερωθῇ εἰς τὸ θέατρον, μολοντί ἀποδίδει πιστῶς τὸ μαγικό.

Μία ἄλλη παρὰλειψις ὅμως, εἰδικῶς διὰ τὸν κ. Λάσκαρην, εἶνε ἀσυγχώρητος. Ἡ λέξις καλαμποῦρι, τῆς ὁποίας γίνεται συχνότατα μὲν χρῆσις ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κωμωδίας καὶ εἰς τὰ παρασκηνία.

Παρατηροῦμεν ὅτι ἐνῶ ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλικὴν λέξεις τὰς ὁποίας κατ' ἀνάγκην μεταχειρίζομεθα, ὡς πλακέο, ρόλος, μπίζ, μπιζάρω, κασέ (ἄμοιβή εἰς ὀρισμένους περιστάσεις) καὶ ἄλλαι, ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλικὴν πλεῖστοι ὅσαι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὡς αἱ λέξεις dialogue, drame, mime, rapsodie, cothorne, cithare, mystere, musique, critique, thymelé, theatre, chorege (χορηγός), ago-

nothéte, episode, pseudonyme, protage-niste, dithyrambe, acroama, scene, cor-dace (κόρδαξ), monologue κ. λ. π.

Ὑπάρχουν τέλος Γαλλικαὶ λέξεις τὰς ὁποίας οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ μεταχειρίζομεθα διότι ἔχομεν Ἑλληνικὰς κατηλληλοτάτας, ὡς λ. χ. δημιουργία (creation) φαντασμαγορία (féerie), προφορά (diction), ἱματιοθήκη (vestiaire), ὑπερῶν καὶ ἐξώστης (galerie) κ. λ. π.

Διὰ τοὺς ἡθοποιούς μας τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὴν Γαλλικὴν—πόσοι ἄρα γε τὴν γνωρίζουν;—ἀποβαίνει ἴσως τὸ Λεξικὸν δυσχρηστον. Ἐν δ' ἐκδοσὶ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐκδίδεται Ἑλληνικὸν θεατρικὸν λεξικόν, ἀποβαίνει ἀπαραίτητον ἐν λεξιλόγιον ἐν τέλει ἑλληνικὸν μὲ τὰς ἀντιστοιχοὺς Γαλλικὰς λέξεις, εἰς ἃς δύναται τις νὰ προστρέξῃ διὰ τὴν ἐρμηνείαν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἐργασία τοῦ κ. Λάσκαρη εἶνε εὐσυνειδήτος, μελετηρά, δημιουργικὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἑλληνικὴν διατύπωσιν. Εἴθε νὰ εἴχομεν ὅμοια Λεξικά καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἰδίως εἰς τὴν λογοτεχνίαν. Εἶνε τὸ Λεξικὸν τοῦ συμβολῆ ἄξιον πολλοῦ λόγου εἰς τὴν θεατρικὴν κίνησιν καὶ ὁδηγὸς πολύτιμος διὰ τοὺς ἀσχολουμένους ἢ ὅπως δὴ ποτε ἐνδιαφερομένους καὶ διὰ τὸ ξένον καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Δ. Κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ ὑπέδειξαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ν' ἀποτοχισθῇ ὁ ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου δι-κέφαλος ἀετός, ὁ ἅπ' αἰώνων ἐντειχισμένος. Τὸ γεγονός θεωρεῖται ὡς ἐνδείξις τῶν φιλειρηνικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο ἅπ' αἰώνων ἐχθρῶν. Πολὺ μᾶς συγκινεῖ ἡ φιλοφρόνησις ἣν ἐδείξαν αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαί. Ὡς συνέχεις δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ παῦσις Ἑλλ. ἐφημερίδων ἐν Κ) πόλει.

*

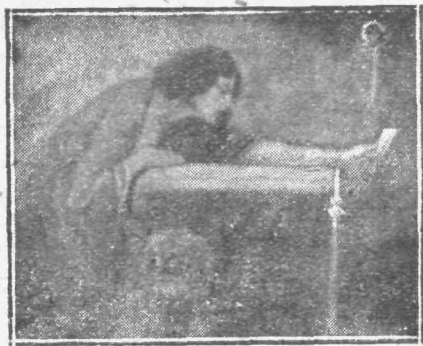
Διὰ τὸ τελευταῖον ὅμως ἃς μὴ παραπονούμεθα. Ἡ ἰδική μας Ἐθνοσυνέλευσις ἀπεφάνθη ὑπὲρ ἐπανεκδόσεως τῶν δι' ἐπαναστατικοῦ διατάγματος παυθειῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων. Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν 208 ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθεροτυπίας, 56 ἐναντίον. Εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν ὑπῆρχον καὶ 5 δημοσιογράφοι, ἐξ ὧν 2 ἐν ἐνεργείᾳ καὶ 3 ἐν διαθεσιμότητι. Ἐκ τούτων 1 μόνον, ὁ κ. Βελλιανίτης, ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς ἐπανεκδόσεως. Οἱ τέσσαρες ἄλλοι κατεψήφισαν: Εἰναι οἱ κ. κ. Βραχινός, Κουτούπης, Φραγκοῦδης καὶ Δουζίνης. Παραδίδομεν τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων αὐτῶν εἰς τὴν ἀθνασίαν.

*

Παρατηρεῖται μία τάσις ἐνίων λογοτεχνῶν ὅπως μετατρέπουν οἱ μὲν τὰ μυθιστορήματα τῶν εἰς δράματα, οἱ δὲ τὰ δράματα τῶν εἰς μυθιστορήματα. Μὰ χάθηκαν αἱ ὑποθέσεις; τόση στεῖρωσις ἐμπνεύσεως, διὰ νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου; Πότε νὰ τραβοῦν τὰ δράματα, διὰ νὰ προσθέτουν περιγραφὰς γύρω ἀπὸ τοὺς διαλόγους, πότε νὰ τὰ συμπιέζουν διὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὰς περιγραφὰς μὲ διαλόγους. Ἐνῶ μὲ μίαν νέαν ὑπόθεσιν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς εἰποῦν τόσα ὠραῖα πράγματα. Ἀλλὰ θὰ ἠμποροῦσαν; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Ἀμλέτος.

*

Ἀπέθανεν ἐκ τρόμου ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου του συγκρουσθέντος μὲ ἐν δίτροχον ὁ διευθυντὴς τῆς γειτονικῆς μου Ἰονίου σχολῆς. Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὁ ἐξαφνικὸς θάνατος τοῦ πλήρους ὑγείας λυκειαρχοῦ, ἀλλ' ὅχι ὀλιγωτέραν τὸ νεκρώσιμον του. Ὑπεγράφησαν τὰ τέκνα του φέροντα τὰ ὀνόματα: Ἡδὴ, Ἡρα, Θέμις, Θέτις, Ἀπόλλων, Ἑλλήν. Ὅλα ἀρχαῖα, σύντομα, ἀκολουθοῦντα κατὰ σειρὰν ἡλικίας μίαν ρυθμικὴν ἐκφράσιν. Καὶ ὅμως! Νὰ ἔχωμεν ὀνόματα

Τὸ τάμμα

ἀρχαῖα τόσον ὥραϊκ καὶ νὰ τὰ ἔχωμεν ἐν ἀχρηστίᾳ. Καὶ κατὰ χειρότερον. Νὰ προτιμῶμεν Φράγκικα ὀνόματα, νὰ δημιουργῶμεν δὲ ὑποκοριστικὰ τῶν ἀρχαίων, δι' ὧν τὰ δυστυχισμένα καταντοῦν ἀγνώριστα.

*

Κάποιος νεότευκτος ἀριστιεὺχος ἔγραψεν ὅτι τρεῖς εἶνε οἱ «μαῖτρ» τοῦ νεοελληνικοῦ διηγήματος — Ξενόπουλος, Βουτυράς, Παρορίτης — καὶ ὅτι οἱ νέοι ἢ τοὺς μιμοῦνται ἢ τοὺς ἀντιγράφουν. Οἱ νέοι ἐξεμάνησαν, ἀποκηρύχοντες τὸν τολμητιὰν καὶ τὸν ἐκ τῶν προστατευομένων του κομμουνιστὴν Παρορίτην. Νομίζομεν δικαίως. Διότι οἱ τρεῖς αὐτοὶ κύριοι ἂν εἶχαν τοῦλάχιστον γράψῃ ἑμμετρεῖα καὶ μαῖτρ μποροῦσαν νὰ ἦσαν, ἐνῷ τώρα εἶνε μόνον μείριοι, ἀμετροὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν.

*

Ἀγρίως δύο θεατρικοὶ συγγραφεῖς Συναδινὸς καὶ Λιδωρίκης — ἐπετέθησαν κατὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀθερωφείου δραματικοῦ διχωνισμού, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ κρίνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῶν τὰ ἐπὶ σκηνῆς παιζόμενα ἔργα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον δὲν λειτουργεῖ παρ' ἡμῖν, φαίνεται ὅτι τὰ ἔργα τὰ βλέπουν στὸ ὄνειρον τῶν καὶ τὰ κρίνουν. Ὁ δεῦτερος τῶν διαμαρτυρηθέντων συγγραφέων γράφει ἐν ἀγανκτικῇσι: «Καίρὸς νὰ λείψουν τὰ ρουπρέτια καὶ ἡ κλίκες καὶ αἱ κατὰ κειροῦς πολιτικαὶ ἐπιποραὶ διευθύνονται τὸ μῆμα τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας».

*

Αἱ ἐκδόσεις νέων βιβλίων πολλαπλασιάζονται ἐπιφθόως. Γνωστὸς ἐκδοτικὸς οἶκος ἐξέδωκε τὰ ποιήματα τοῦ... Κλεάνθη — τοῦ φέροντος

Ἀνάπαυσις

τὸ ποιητικὸν ἐπώνυμον Ἀγαλματίδης, μετὰ τῆς εἰκόνης του καὶ βιογραφίας. Καὶ εἰς ἀνώτερα. Δὲν ἐγνώσθη μόνον ἐὰν ὁ ποιητὴς τοῦ «Θιδήρου» ἔχει βλέψεις ἐπὶ τοῦ Ἀριστείου.

*

Ὅμως νεαρῶν λογίων ἐξέδωκε περιοδικὸν μετὰ τὸν μετρίοφρονα τίτλον «Ἐμεῖς», εἰς τὸ ὅποτον γράφουν ἀποκλειστικὰ ἐκεῖνοι. Κατόπιν αὐτοῦ, ἀναμένεται ἡ ἐκδοσις περιοδικοῦ ἀπὸ ἀντιφρονούσαν ὁμάδα μετὰ τὸν τίτλον «Σεῖς». Ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μαλλιαροί, δηλαδή ἀνορθόγραφοι, χρειάζεται προσοχὴ μήπως τὸ «Σεῖς» γράφῃ μετὰ υ.

*

Λενὶν ὁ αἰμοσταγὴς Ἀττίλας τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸν ὅποτον κατ' ἔτος πέθαιναν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα καὶ ὁ ἀσύρματος, ἐπὶ τέλους ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν, ἀφοῦ ἐδασανίσθη μὲνων καρφωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν ἐπὶ μακρόν. Καὶ ὅταν τὸ παράλυτον σῶμα του ἐνεκρώθη, ἠθέλησαν νὰ τὸ ταρχειύσουν διὰ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ κοινόν, ἀφοῦ ὑπῆρξε ἀθέατον ὑπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν τρομεκρατικὴν περίοδον τῆς δικτατορίας του. Ἀλλὰ ἡ Νέμεσις ἐκδικεῖται. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη ἠρνήθη νὰ διατηρήσῃ τὸ σῶμα τοῦ αἰμοσταγοῦς τυράννου καὶ ἡ ταρχειύσις ἀπέτυχεν, ἡ δυσοσμία τῆς σήψεως διεχύθη καὶ ἐπλευσαν οἱ σύντροφοι τοῦ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν. Οὔτε ταρχειυμένος δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Λενὶν νὰ ὑπάρξῃ, μάλισ τὸν ἀφῆκεν ἡ πνοή.

*

454. Δὲν εἶνε αὖξων ἀριθμὸς οὔτε ἐκλογικοῦ βιβλιαρίου, οὔτε αὐτοκινήτου εἶνε ἀριθμὸς ὁ ὅποτος γλήγορα θὰ φθάσῃ τὴν ἡμίσειαν χιλιάδα, ἀριθμὸς γεμᾶτος ποίησιν. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε γάμων τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ, γάμος.

δὲ Λευκοῦ Σταυροῦ σημαίνει ἀποκατάστασιν κόρης ὀρφανῆς, πολέμου ἢ προσφυγοπούλας ἀπροστατεύτου, σημαίνει θεμελίωσιν μιᾶς νέας, τιμημένης οἰκογενείας. Ἰδρυτὴς τοῦ Λ. Σταυροῦ ἓνας ποιητής, πατριώτης καὶ φιλόανθρωπος, ὁ Σπύρος Μαρτσούκας, ὅστις ἂν δὲν ἔχει γράψῃ 454 στίχους, εὕρισκε ὅμως τοὺς Μακρινάκας ἀνακαλύπτει τὰς νύμφας καὶ τοὺς γαμβρούς, ἐπιστρατεύει τοὺς ἱερεῖς καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας μετουσιώνει τοὺς πατριωτικούς στίχους του εἰς γαμήλια στέφανα. Ὁ Μαρτσούκας εἶνε ὁ περὶ σσότερον ἐμπνευσμένος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος. Κάθε του τετραστίχον καὶ μία ἀπελευθερωτικὴ τῶν σκλάβων βολὴ ἐν πολέμῳ,

καὶ ἓνας εὐλογημένος γάμος ἐν εἰρήνῃ, σκορπίζων χαρὰν καὶ παρηγορίαν εἰς θλιμμένους, ἀλλὰ τιμίας ψυχάς. Οἰστρηλατῆται καὶ ἐνώνει χεῖρας, ἐμπνέεται καὶ ἀντὶ νὰ καταστρώσῃ στίχους, στεφκνώνει μὲ τ' ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς ἄγνὰ μέτωπα παρθένων, ἃς ἐπληξεν ἄγρια ἡ Μοῖρα ἀλλὰ καὶ ἡ ὁποία εὖρε ἓνα ἐπιφοδὸν ἀντίπαλον καὶ ἐκδικητὴν : Τὸν Μαρτσούκον.

Αἱ ποιητικαὶ του συλλογαὶ λέγονται «Νέα Γενεὰ» εἰς δύο τόμους Ἀντιτορπιλικὸν καὶ Πυροβολαρχία, καὶ Ἀλευκὸς σταυρός». Ποῖος ποιητὴς ἔχει γράψῃ ὠραιότερα ποιήματα ;

Δ.Ι.Κ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

Ἡ «Πινακοθήκη» ἐξέφερεν ἄμα τῇ ἰδρύσει τοῦ Ἀριστείου τὴν γνώμην τῆς περὶ τοῦ θεσμοῦ, ἣτις καὶ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων πόσον ἦτο ὀρθή. Ἡ ἀπονομὴ ἐνός Ἀριστείου δὲν ἀποτελεῖ ἔλεγχον Ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἀξίας ἐνός λογίου, ὡς ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς, ἀλλὰ βράβευσιν ἐργασίας εὐσυνειδήτου, μακρῆς, ἀνεγνωρισμένης. Ἀτομικαὶ προτιμήσεις ἢ γλωσσικαὶ πεποιθήσεις δὲν ἔπρεπε νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει. Ἐπρεπε δὲ τὸ Ἀριστεῖον νὰ ἀπενέμετο οὐχὶ εἰς ἓνα κατ' ἔτος λογοτέχνην, ὡς ἀρχικῶς ὠρίσθη, διότι ὁ θάνατος, ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐστέρει ὄχι ὀλίγους τῆς ὀφειλομένης τιμῆς, ἀλλὰ εἰς 20—30, τοὺς κορυφαίους καὶ τοὺς μᾶλλον διακριθέντας. Ἐπρεπε πρὸς τούτοις νὰ καθιεροῦτο καὶ Ἀριστεῖον β' τάξεως ἢ, καλύτερα, βραβεῖον ἐνθαρρύνσεως ὅπερ θ' ἀπενέμετο ὑπὸ τῶν ἀριστειούχων εἰς τοὺς νεωτέρους, τοὺς περισσότερον διακριθέντας εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.

Πρὸς τούτοις, ὁ θεσμὸς ἔπρεπε νὰ περιελάμβανε καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τῶν λογοτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν καὶ πρὸ παντὸς ἀπονομὴν, ὡς ἐπρότεινεν ἄλλοτε ὁ κ. Δαμβέργης, συντάξεως εἰς τοὺς ἔχοντας τεσσάρωνκαταστῆ πνευματικὴν ἐργασίαν, μὴ ἔχοντας δὲ περιουσίαν διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ ζήτουν ἀξιοπρεπῶς εἰς τὰ γηρατεῖα των ἢ ὅταν ἀποθνήσκουν. Εἶνε γνωστὸν πῶς ἔζησαν καὶ πῶς ἀπέθαναν ἓνας Παπαδιαμάντης, ἓνας Μαρτζώκης, ἓνας Μητσάκης, ἓνας Κονδυλάκης, πῶς ἀσπλητεύει ὁ κ. Μωραϊτίδης.

Ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων ἀκόμη ἀνγκυῶν ἔδει νὰ μεριμνήσῃ τὸ Κράτος, ἰδρύον τὸ Ἀριστεῖον. Περὶ ἰδρύσεως Ἐντευκτηρίου μετὰ Βιβλιοθήκης, δημοσίᾳ δαπνῆν, θὰ ἐπληροῦτο δ' οὕτω ἐν κενόν, διὰ τὸ ὅποσον ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἀπεδείχθη ἀνίσχυρος. Ἐν ἐντευκτηρίῳ θὰ ἐχορήσι-

μευεν ὡς ἀλεξικέραυνον τῶν προστριβῶν καὶ καυγᾶδων τῶν λογίων.

Ὅφειλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀθρόα ἐπ' ἐσχάτων ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου προεκάλεσε δικαίαν δυσφορίαν εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν φιλολογικούς καὶ καλλιτεχνικούς κύκλους καὶ σφοδρὰς ἐπικρίσεις διότι παρελείφθησαν ὀνόματα ἀπολαύοντα μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ εἰς τὸν κόσμον τὸν φιλολογικὸν καὶ εἰς τὸν κοινωνικόν. Ἀπήχρισιν τῆς δυσφορίας αὐτῆς ἀποτελεῖ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη διαμαρτυρία. Παρ' ὅλην τὴν δριμύτητα αὐτῆς, ἡ «Πινακοθήκη» κεκηρυγμένη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς γνώμης ὅταν μάλιστα αὕτη προσέρχεται ἐκ χρηστοῦ συνειδότος, τὴν δημοσιεύει, ὑπάρχουν ἄλλως τε ἐν αὐτῇ ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὴν ζωηράν ἴσως διατύπωσιν, ἐκπροσωποῦν τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν, τὴν ἀρετὰ ἐμφαντικῶς ἄλλως τε ἐκδηλωθεῖσαν.

Ἡ Διεύθυνσις

Ἡ ὁμαδικὴ ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν δι' «Ἐπαναστατικοῦ Διατάγματος», κατὰ παράδοξιν τοῦ Νόμου, ὀρίζοντος ὅτι πρέπει ν' ἀποφαινῶνται οἱ παλαιοὶ Ἀριστειοῦχοι, ἐνεποίησε κατὰ πλῆξιν εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον.

Μίαν ὥρῃαν πρῶϊαν, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἐκολοβοποιήθη τὸ Ἀριστεῖον διανεμηθὲν ὑπὸ δύο τμηματάρχων εἰς τοὺς «ἡμετέρους», δηλαδὴ εἰς μαλλιάρους ἄμα δὲ καὶ Βενιζελικούς. Μόνον τὰ δύο αὐτὰ προσόντα ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει. Ὑπ' ὅλου τοῦ τύπου, ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ, κατεκρίθη ἡ τοιαύτη ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου, οἱ δὲ λόγοι καὶ καλλιτέχναι δριμύτατα ἀπεδοκίμασεν διὰ συναντεῦξιν αὐτὴν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μειωθῇ ἡ ἀξία μιᾶς τιμητικῆς διακρίσεως, ἣτις ἐπὶ ἄλλων βάσεων ἔπρεπε